

Zonnekind's wensch.

„Ik wilde wonen in 't zonneland,
Waar nooit een zwarte kachel brandt,
Waar niemand zegt: ik ben zóó koud,
En iedereen van warmte houdt.
Dan kan ik altijd buiten spelen
En zal mij geen minuut vervelen.

„Ik maak een kuil in 't droge zand
Of hengel aan den waterkant;
En zonder schoenen of kousen aan
Kan 'k heel den dag uit wand'len gaan;
En 'k maak mijzelf een bed van mos,
Om op te slapen in het bosch.

„Ik hoor dan ook den nachtegaal
En ieder vogeltje in zijn taal!
En wordt het stil — dan slaap ik zacht;
De sterren houden trouw de wacht.
En word ik wakker voor een keer
Dan kijkt het maantje op me neer!

„De zon schijnt 's morgens al heel vroeg
En altijd is het warm genoeg!
'k Houd niet van sneeuw, en niet van ijs!
O Moeder, ga toch eens op reis
En breng mij naar het zonneland,
In 't lekk're warme droge zand!”

Als 't zomer wordt, gaat Moe naar zee
En neemt haar zonnekindje mee.
Daar zit zij dan aan 't warme strand
En juicht: „ik bèn in 't zonneland!”

H. RIEMENS.